

Innspill til Kulturarenastrategien – forslag fra Musikkontorene

Om avsenderne

Dette innspillet sendes på vegne av de sju regionale musikkontorene:

Musikkontoret Nord (Troms og Finnmark)
Musikkontoret Tempo (Trøndelag og Møre og Romsdal)
Musikkontoret Brak (Vestland)
Musikkontoret Star (Rogaland)
Musikkontoret SØRF (Agder)
Musikkontoret ØKS (Buskerud og Telemark)
Musikkontoret MØST (Akershus, Oslo, Innlandet og Østfold)

Hvert musikkontor er en selvstendig organisasjon med egne vedtekter og strategier, tilpasset regionale behov og forutsetninger. Samtidig har alle det samme utgangspunktet, med mandat fra St.meld. nr. 21 (2007–2008) *Samspill. Et løft for rytmisk musikk* og senere revideringer fra Kultur- og likestillingsdepartementet. Kontorene er koblet sammen gjennom Musikkontoret AS og den felles portalen musikkontoret.no. Sammen har vi en landsdekkende struktur og jobber tett på den profesjonelle musikkbransjen.

1. Barrierer i regelverk, virkemidler, kunnskap og kompetanse

Den profesjonelle musikkbransjen bruker og trenger lokaler for å skape, produsere og utøve musikk. Med lokaler mener vi ikke bare konsertscener og kulturhus. Tilgang på studioer, produksjonsrom, øvingsrom, kontorlokaler og lager er like viktig. En stadig større andel av pengene i musikkøkonomien går til husleie, og vi venter at andelen vil øke. Det er avgjørende at lokalene som finnes, er forutsigbare og langsiktige, og at de har en kvadratmeterpris bransjen faktisk klarer å betale.

Musikkaktørene løser dette selv i dag, i stor grad på tross av systemet. De deler rom, takker ja til korte leieavtaler og flytter inn i bygg ingen andre vil ha. Dette gjør ofte et område mer attraktivt, men musikkaktørene får ikke noe igjen for verdien de har vært med på å skape. Når området er modent, må de flytte videre, og verdistigningen blir værende hos eieren. Dette er gentrifisering i praksis, og det skjer i alle byer med press på arealene.

Regelverk. Den profesjonelle musikknæringen er ikke godt fanget opp i kommunale planer og reguleringsplaner. Aktørene opererer i stor grad på det private markedet og er prisgitt eiendomsbransjens logikk. Derfor taper kulturformål systematisk i konkurransen om arealer. Plan- og bygningsloven har ingen egen kategori for kulturproduksjon, slik den har for idrettsanlegg. Det finnes heller ikke noe krav om å kartlegge eksisterende kulturaktivitet i et område før det reguleres.

Plan- og bygningsloven er heller ikke laget for den fleksible, trinnvise byutviklingen vi ser i dag. Saksbehandlingen følger et lineært løp fra tillatelse til bruk og stans, med lite rom for

midlertidig bruk som utvikler seg over tid. Lang saksbehandlingstid (og kostnad..) gjør at muligheter går tapt, fordi musikkaktører sjelden kan vente på avklaringer.

Bygg verdsettes dessuten etter forventet markedsleie, ikke etter faktisk leie. En eier taper derfor på å leie ut billig til musikkformål, selv om lokalet ellers ville stått tomt. Det gjelder også offentlige eiere, der utleie til kostpris i realiteten blir en verdireduksjon av lokalet. Erfaringer fra Sverige viser samme mønster: Eiendomsbesittere vegrer seg mot korttidsutleie til kultur fordi det kan påvirke eiendomsverdien, merverdiavgiften og muligheten for skattefradrag.

Også momsreglene rammer musikkfellesskapene. Et studio- eller øvingsfellesskap med både momsplichtige og ikke-momsplichtige leietakere får bare delvis momsfradrag på investeringene. Fordelingen må dokumenteres i ti år, og hvis leietakerne skifter, kan fellesskapet måtte betale tilbake. Det gir mye papirarbeid, usikkerhet og dyrere lokaler. Det rammer nettopp fellesskapene som holder leien nede for bransjen. En kulturmoms kunne løst mye av dette (se tiltak 10).

Virkemidler. Profesjonelle musikkaktører faller mellom kulturpolitikken og næringspolitikken. Tilskuddsordningene for lokaler er i hovedsak rettet mot allmennkultur og frivillighet. Næringslivets låne-, garanti- og investeringsvirkemidler er sjelden innrettet mot kulturnæringene. Resultatet er at bransjen nesten utelukkende leier, uten en realistisk vei til eierskap.

Aktiviteter får ofte støtte, men lokalene de trenger, faller utenfor. Samtidig gjør krav til lydisolering, sikkerhet og tilpasning musikklokaler dyre å etablere, og kulturaktører kan vanskelig konkurrere økonomisk med kontor- og boligprosjekter.

Kunnskap. Det er i dag svært vanskelig å få oversikt over den profesjonelle musikkbransjen og hvilke lokaler den trenger. En viktig grunn er at store deler av feltet er uorganisert. Oslo kommunes [kartlegging av byens kulturelle infrastruktur \(2019\)](#) er et av få forsøk på å kartlegge arenabehovet til profesjonelle musikere, og det ble gjort et ærlig forsøk på å nå denne gruppen. Utvalget ble likevel i hovedsak hentet fra medlemsorganisasjoner som Musikernes fellesorganisasjon (nå CREO), Gramart, Østnorsk Jazzsenter, Klassisk, Fonoko, Komponistforeningen og Organisasjonen for folkemusikk og folkedans, supplert med mottakere av Statens kunstnerstipend. Rapporten peker selv på svakheten ved dette, siden ikke alle profesjonelle er organisert. Underskogen av musikere som ikke er medlemmer, er dermed i liten grad fanget opp. Det samme gjelder de mange funksjonene i musikkbransjen, fra studioer og produsenter til teknikere, management, plateselskap og arrangører.

Utfordringen gjelder ikke bare Oslo. NIBR ved OsloMet arbeider med en kunnskapsoppsummering om behovet for kulturlokaler på oppdrag fra Kulturrom. I presentasjonen av arbeidet pekte de på at det er krevende å gi en helhetlig status for hvilke behov dagens kulturlokaler dekker og ikke dekker. Det er også krevende å si hvilke lokaler som faktisk er tilgjengelige, og hvilken kvalitet de har. Dette gjelder spesielt for det *uorganiserte*, frie kunstfeltet (Kulturalliansen gjorde en kartlegging av lokaler og øvingsrom som blir brukt av det frivillige kulturlivet i 98 kommuner i 2025).

Utfordringene med oversikt i kartleggingsarbeid henger sammen med næringskodene (NACE). Øvingsfellesskap, studioer og spillesteder registreres ofte under andre koder.

Konsertscener registreres gjerne som serveringssteder, og et studio blir innfortolket i næringsbebyggelse. Musikkbransjens faktiske omfang og behov synes derfor ikke i offentlig statistikk eller planlegging. Oslo kommunes kartlegging kunne av ressurshensyn ikke bruke SSBs virksomhetsregister. Selv om den hadde gjort det, ville dagens koder gjort det vanskelig å finne musikkvirksomhetene der.

Musikkens samfunnsverdi er heller ikke godt dokumentert. Det gjelder blant annet hva musikkmiljøer betyr for trygghet, attraksjonskraft og identitet i et område. Den politiske viljen finnes, men den trenger tydeligere tall, historier og eksempler for å bli omsatt i praksis.

Frykt og usikkerhet. I 2025 gjennomførte Musikkontoret MØST et innsiktsarbeid om samspillet mellom musikk, eiendom og byutvikling i Oslo. Musikkaktører, eiendomsutviklere og kommunale aktører ble intervjuet om sine behov, hva de kan bidra med og hva som hindrer samarbeid. Alle parter beskrev en form for usikkerhet. Eiendomsutviklere frykter at midlertidige leietakere blir "for vellykkede" og vanskelige å få ut. Kommunen frykter å miste kontroll eller bryte regler. Musikknæringen frykter å bli skjøvet ut av byen uten stabile rammer. Denne gjensidige usikkerheten gjør at mange lokaler forblir tomme, selv når alle parter i utgangspunktet ønsker å samarbeide.

2. Kompetanse og kunnskap som særlig mangler lokalt og regionalt

Mange kommuner vet for lite om hvilke lokaler den profesjonelle musikkbransjen trenger, hvilke krav lokalene må oppfylle og hvor aktørene faktisk holder til i dag. Når et område skal utvikles, er det sjelden noen som vet hvilken musikkaktivitet som allerede finnes der.

Musikkaktører, eiendomsutviklere og kommuner kjenner i liten grad hverandres behov og hva de kan bidra med. Mange ønsker å samarbeide, men initiativene er ofte tilfeldige og avhengige av enkeltpersoner. Et hovedfunn i MØSTs innsiktsarbeid var at det mangler en brobyggerfunksjon: noen som har som oppgave å oversette mellom kulturaktører, eiendomsbransjen og kommunal forvaltning. Uten en slik funksjon faller tidlige muligheter bort. Det gjelder tomme lokaler, bygg som skal selges og utviklingsprosjekter i startfasen. Kulturlotsene i svenske storbyer viser hvordan en slik funksjon kan fylle dette gapet (se tiltak 9).

Mange eiendomsaktører forstår heller ikke gapet mellom forventet markedsleie og det kulturaktører faktisk kan betale. De ser ikke alltid verdiene en kulturetablering gir, som et mer attraktivt område og høyere leie fra andre leietakere.

Medvirkning. Når kommuner og utbyggere skal involvere kulturlivet, når de gjerne dem som er organisert: det frivillige musikklivet, institusjonene og medlemsorganisasjonene. Det frie, profesjonelle musikkfeltet har ingen felles stemme og er svært vanskelig å samle. Behovene til denne gruppen kommer derfor sjelden fram, verken i kartlegginger eller i medvirkningsprosesser. Musikkontorene har nettverk også i den uorganiserte delen av bransjen, og kan være et bindeledd mellom feltet og kommuner, utbyggere og forskere.

Musikkaktørene selv mangler ofte kompetanse på eiendom. Det gjelder blant annet forhandling av leieavtaler, organisering i fellesskap, eierskapsmodeller, finansiering og mva. Bransjen må også bli bedre til å beskrive sin egen verdi på utviklernes og kommunens

språk, og se sitt virke i en større sammenheng. Enkeltaktører har begrenset kapasitet til å forhandle rammer alene, og økt organisering vil styrke både kapasitet og påvirkningskraft.

3. Tiltak som bør inngå i strategien

1. Kultur må inn i planverket, der musikknæringen synliggjøres

Musikkaktører har i dag ingen egen plass i kommunal areal- og samfunnsplanlegging. En egen kategori for kulturanlegg og kulturproduksjon i plan- og bygningsloven, på linje med idrettsanlegg, ville gi musikkbransjen noe å planlegge etter. Det samme ville et krav om kulturbehovsplan ved større byutvikling. Den profesjonelle musikkbransjens behov for øvingsrom, studioer og spillesteder bør nevnes eksplisitt i planverket.

2. Planer må ta utgangspunkt i det som allerede finnes i området

Musikkaktører som i dag holder til i fabrikklokaler, industribygg eller andre midlertidige lokaler, er ofte fraværende i planene helt fram til bygget skal rives. Kommunene bør pålegges å kartlegge eksisterende kulturbruk i et område før utvikling vedtas. Planen bør inneholde en tydelig ivaretagelsesplan for aktørene som er der, ikke bare et mål om noe udefinert "kultur" i det ferdige området. Musikkontorene kan bistå kommunene med å nå det frie musikkfeltet i slike kartlegginger og i medvirkningsprosessene som følger.

3. Egne nærings- eller virksomhetskoder for musikk

Egne koder vil gjøre bransjen synlig i offentlig statistikk og planlegging. Da kan kartlegginger hente ut musikkvirksomheter fra virksomhetsregisteret, istedenfor å være avhengige av medlemslister som ikke fanger opp den uorganiserte delen av feltet. Det vil også gjøre det lettere å involvere bransjen i medvirkningsprosesser.

4. Aktiver tomme bygg og gjør midlertidig bruk til et verktøy for utvikling

Det står mye ledig areal i norske byer, hos både kommunen, staten og private eiere, som ikke tilbys til kultur, selv når det står tomt. Å aktivere tomme kommunale og statlige bygg til musikkformål ville gi bransjen tilgang til lokaler uten å måtte konkurrere med bolig- og næringsformål på ordinære markedsvilkår. Det bør utredes hvordan slike lokaler kan tilbys kulturnæringsaktører til kostpris.

Midlertidig bruk bør ikke behandles som en pause i påvente av regulering, men som en mulighet til å teste og bygge miljøer som kan bli varige. Det krever raskere og mer fleksible ordninger for midlertidige tillatelser, og avtaler som gir både eier og leietaker forutsigbarhet. Det bør også være en tydelig vei fra midlertidig til permanent bruk når etableringen fungerer. Små piloter kan redusere usikkerheten hos alle parter uten store investeringer.

5. Utred en rettighet for lokalmiljø og aktører til å mobilisere før kulturbygg selges

Når bygg med kulturverdi legges ut for salg, er det ofte for sent for musikkaktørene å organisere seg og by mot markedsprisen. En forkjøpsrett eller varslingsplikt før salg ville gi bransjen en reell mulighet til å sikre langsiktig tilgang. Alternativet er kortsiktige leieforhold som brytes når bygget selges videre.

6. Vurder en norsk Creative Land Trust-modell som kan sikre areal til musikk

Vi foreslår en nasjonal modell for å sikre eiendom til kulturformål, med nye virkemidler. Modellen skal gjøre det mulig for fellesskapets midler å investere langsiktig og la verdistigningen komme kulturbruken til gode, istedenfor at investeringene forsvinner til en

privat eier når leieperioden er over. Musikkbransjen leier i dag nesten utelukkende. En slik modell ville gi den tryggheten et eierskap gir: at man har tilgang også om fem og ti år, og tør å investere i lokalet man sitter i. Music Venue Properties i England og Creative Land Trust-modeller i flere byer over hele verden viser at behovet finnes, og at det er mulig i praksis.

7. Skjerm kulturareal fra ordinær eiendomsverdivurdering

Når et bygg verdsettes etter forventet markedsleie, slår en bindende lavleieavtale til musikkformål ut som et verditap for eieren. Det skjer hver gang bygget verdivurderes, ikke bare ved salg. En ordning som skjærer kulturareal fra denne vurderingen, ville fjerne noe av det som i dag gjør private eiere forsiktige med å leie ut til musikkaktører.

8. Se Kulturarenastrategien opp mot næringslivets egne virkemidler

Kulturarenastrategien bør ikke bare handle om tilskudd og planverk. Den bør også kobles til virkemidlene som allerede finnes for næringsutvikling. Tilgang på lån eller investeringer til å kjøpe og oppgradere bygg og lokaler, for eksempel gjennom investeringsfond eller eksisterende låne- og garantiordninger for næringslivet, kan gi musikkaktører en vei til eierskap som tilskudd alene ikke gir.

9. Gjennomfør en pilot med kulturlos i en norsk storby, etter modell fra Kulturlots i Stockholm og Göteborg

Stockholm, Göteborg og Malmö har egne kulturloser. En kulturlos er en kommunal funksjon som bygger bro mellom det frie kulturlivet, eiendomsbesittere og kommunens egne etater. [Göteborg ble funksjonen etablert i 2023](#), forankret i byens kulturprogram og næringsstrategiske program, etter en forstudie som bekreftet behovet hos alle parter.

Kulturlosen hjelper kulturaktører med å finne lokaler og inngå leiekontrakter. Funksjonen kobler eiendomsbesittere som ønsker kulturleietakere, med aktuelle aktører, og bistår etableringer som står i fare for å bli presset ut. Kulturlosen arbeider også med å forenkle regelverk og kommunens egne prosesser. Funksjonen gjelder både kommunale og private eiendommer.

De svenske erfaringene viser at funksjonen bør ligge i kommunen, ha et tydelig mandat og kort vei til politisk ledelse. Den bør også bemannes med kompetanse på både byutvikling, eiendom og kultur. En norsk kulturlos bør i tillegg få ansvar for faste møteplasser mellom musikk, eiendom og kommune, og for veiledere som bygger på partenes behov og hva de kan bidra med. Slik blir samarbeidet mindre avhengig av enkeltpersoner. Vi foreslår at staten finansierer en pilot med følgeevaluering i minst én norsk storby, og at musikkontorene deltar som faglig partner for musikkfeltet.

10. Utred kulturmomms og mva-regler tilpasset kulturlokaler

Dagens momsregler rammer kulturfellesskap der noen leietakere er momspliktige og andre ikke. Musikkfellesskapet Oslo Lydproduksjon (OLYP) har regnet på hva dette betyr i praksis. Med halvparten av leietakerne utenfor momssystemet taper fellesskapet halve fradraget på investeringene. Ved en investering på 10 millioner kroner utgjør det 1,25 millioner kroner, eller rundt 125 000 kroner i dårligere likviditet hvert år gjennom justeringsperioden.

En kulturmomms vil si at konserter og andre kulturtjenester som i dag er unntatt moms, blir momspliktige med en lav sats. Kulturmommsutvalget foreslo 8 prosent i 2008. En rapport fra

PwC på oppdrag fra Virke foreslo 12 prosent i 2025. For lokalene ville en kultur moms gjort nesten alle leietakerne momsplichtige. Fellesskapene ville fått fullt fradrag på investeringene, og både fordelingsproblemet og tilbakebetalingsrisikoen ville i stor grad forsvunnet. Musikerne ville også fått fradrag for moms på egne innkjøp, som utstyr og studiotid. Samtidig kan billettprisene øke, og mange små aktører vil få mer administrasjon. Det var hovedgrunnen til at forslaget møtte motstand i 2008.

Vi ber om at Kulturarenastrategien ser momsreglene i sammenheng med arealutfordringene. Konsekvensene av en kultur moms for kulturlokaler bør utredes på nytt. Det bør også utredes mer avgrensede løsninger, for eksempel fradragsrett ved utleie til kulturformål også når leietakeren ikke driver momsplichtig virksomhet.

11. Bygg et kunnskapsgrunnlag om musikkens verdi i byutvikling

Staten bør bidra til metoder og data som dokumenterer hva musikkmiljøer tilfører et område sosialt, kulturelt og økonomisk. Kunnskapen må kunne brukes av eiendomsutviklere og kommuner i deres beslutninger. Tiltaket henger sammen med tiltak 3 om egne næringskoder.

4. Eksempler på kulturarenaer utviklet gjennom gode samarbeidsmodeller og samfinansiering

Rotvoll Kunstnerkollektiv, Trondheim. Et tidligere psykiatrisk sykehus har siden 2019 blitt arbeidsfellesskap for 85 profesjonelle kunstnere, blant dem mange musikere. Kollektivet er organisert som samvirke (SA), som forhandler fram felles leieavtaler og tar seg av administrasjonen, mens hver kunstner leier direkte av gårdeieren. En langsiktig leieavtale gjorde det mulig å hente støtte fra Kulturrom, Kulturrådet, kommunen og fylkeskommunen til ombygging. Rotvoll viser hvordan organisering gir forhandlingsstyrke, og hvordan langsiktige avtaler åpner for samfinansiering.

OLYP – Oslo Lydproduksjon. Et øvingsanlegg på Carl Berner i Oslo, og i dag et av landets viktigste produksjonsmiljøer for yrkesmusikere, produsenter og komponister. OLYP ble startet i 2014 av fire privatpersoner som ønsket et godt arbeidssted for musikere. Stedet drives på dugnad av en liten arbeidsgruppe, uten ansatte. Selskapet er et ordinært aksjeselskap, men eierne har aldri tatt ut overskudd, og all inntekt går tilbake til drift, vedlikehold og videre utbygging av lokalene.

OLYP holder til i et stort bygg som tidligere har vært brukt til lager og verksteder. Det er denne romsligheten som har gjort det mulig å vokse gradvis fra 10 lydkontorer og 448 kvadratmeter i første etasje til 2 957 kvadratmeter over tre etasjer, gjennom utvidelser i 2018, 2020 og 2022. Samlede investeringer i lokalene er på over 30 millioner kroner. Etter forhandling i 2019 ble både opprinnelige og nye arealer samlet i én leiekontrakt med varighet 20,5 + 10 + 10 år, som løper fra overtakelse i 2021 til 2042.

Kulturlots i Stockholm, Göteborg og Malmö. Dette er en samarbeidsmodell der kommunen tar en aktiv rolle mellom kulturliv og eiendomsbransje. I Göteborg har kulturlosen blant annet etablert en fast ordning mellom Konstnärliga högskolan og eiendomsbesittere om utstillingslokaler. I Malmö finansieres funksjonen i fellesskap av flere kommunale etater.

Vulkan/ by:Larm og Hovinbyen sirkulære (Oslo). I MØSTs innsiktsarbeid ble disse trukket fram som eksempler på at samarbeid mellom musikk, eiendom og kommune kan lykkes, og på at gode erfaringer skaper politisk goodwill og legitimitet.

Music Venue Properties og Creative Land Trust. Disse modellene er omtalt under tiltak 6 og viser hvordan eierskap kan sikre areal til kultur over tid.

Munken kunst- og kulturhus, Arendal.

En samarbeidsmodell hvor kompetansemiljøet i fellesskap har sikret og utviklet lokaler for det profesjonelle kulturlivet. Her har kommunen bidratt med selve grunnlaget – bygget – mens kompetansemiljøene har tatt ansvar for eierskap, innhold, utvikling og ekstern finansiering gjennom et ideelt AS.

Huset er utviklet med midler fra Kulturrådet, Sparebanken Norge og Kulturrom.

Modellen viser hvordan kommunen, kulturaktører og ulike finansieringskilder sammen kan utløse ressurser og utvikle infrastruktur som det ville vært krevende for én aktør å realisere alene.

I dag inneholder Munken både arrangementslokaler, studio, øvingsrom, atelier og kontorlokaler for det profesjonelle kulturlivet i Arendal og omegn, og drives med egeninntekter fra utleie og noe driftsstøtte fra Arendal kommune.

Musikkbyen Trondheim

Musikkbyen Trondheim er et samlokaliseringsprosjekt for musikknæringen, stiftet av Musikkontoret Tempo, Trondheim Calling og Polar Artist. Prosjektet samler låtskrivere, produsenter og musikere med næringsaktører som forlag, bookingbyråer og arrangører i samme bygg, noe som skaper samarbeid på tvers av kreative og administrative funksjoner i bransjen. Musikkbyen holder til i femte etasje i Havnelager B på Pir 2, et lager- og kontorbygg fra 1957 eid av Trondheim Havn IKS (eid av 14 kommuner i Trøndelag). Virksomheten er organisert som to ideelle foreninger driftet av Musikkontoret Tempo:

- **Musikkbyen Trondheim Samlokalisering:** 12 kontorer, co-working, konferanse- og møterom.
- **Musikkbyen Trondheim Studioby:** 12 lydisolerte studioer på 9–26 kvm.

Musikkbyen ble etablert med støtte fra Kulturrådet og Trondheim kommune, samlokaliseringen driftes nå uten faste tilskudd.

USF Verftet, Bergen. Landets største samlokalisering av kreative virksomheter og scener. Stiftelsen Kulturhuset USF ble opprettet i 1991 og driver i dag åtte scener inne og ute med plass til 5568 publikummere. I 2024 hadde huset 1359 arrangementer.

Da de private eierne ville selge i 2024, lå markedsprisen over det kulturdriften kunne bære. Løsningen ble holdingselskapet Kulturkvartalet Holding AS, eid av EGD Property AS (50 %), Bergen kommune (45 %) og stiftelsen (5 %).

Kommunen leier hele området i 40 år, og den lange avtalen gir holdingselskapet gode lånevilkår. Stiftelsen fremleier av kommunen på markedsvilkår og betaler om lag 20 millioner

kroner i året, men får rundt 10 millioner kroner tilbake i årlig tilskudd. Det offentlige bidrar altså med årlige tilskudd i stedet for en engangsinvestering.

Tou, Stavanger. I 1998 startet et byutviklingsprosjekt i nært samarbeid mellom private grunneiere og Stavanger kommune. Deler av visjonen innebar å videreutvikle eksisterende bygningsmasse i stedet for å bygge nytt. Sammen med flere kunstnere og ressurspersoner fra ulike fagområder ble det tatt initiativ til å bruke det gamle bryggerianlegget Tou Bryggeri til kunstneriske aktiviteter og arrangementer, og i 2001 ble Tou Scene AS dannet som et kunstner-initiert og kunstnerdrevet non-profit selskap. Tou er i dag en av landets største uavhengige kulturinstitusjoner.

I 2009 kjøpte Stavanger kommune bygningen, og har inngått en tjenesteavtale med Tou om å forvalte og utvikle stedet videre som en sentral kunst- og kulturarena i regionen. Det har siden blitt investert betydelig i denne utviklingen og det er bygget øvingsrom, studio og atelier på Tou, i samarbeid med Stavanger Kommune, Rogaland Fylkeskommune og Kulturrådet.

Tou Lyd: 18 nybygde øvingsrom, fire studioer tilknyttet et stort liverom

Tou Atelierhus: 31 atelier, speilet dansesal for scenekunst